

Verslag Polderbendetocht 12.06.22

15 kinderen staan in een kring bij het witte bruggetje aan de dijk in Gendt. Allemaal krijgen ze een flitsend hesje met daarop een mooie button met het logo van de Polderbende. De hesjes zijn een cadeau van het bestuur voor ons tienjarig bestaan. Trotse kinderen en trotse leidsters gaan op pad.

Wij horen bij de IVN en wij houden van de natuur. Dat mag iedereen zien.

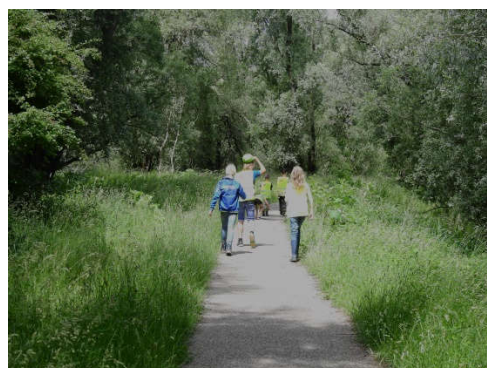

Onze tocht staat in het teken van bloemen. Als we andere jaren van de afrit afliepen zagen we een bonte verzameling van uitbundig bloeiende bloemen. Helaas, er is te vroeg gemaaid!

Eigenlijk wel leuk om te kijken wat er nog wel staat.

Hoe ziet een bloem eruit? Tekenen hem eens in de lucht. Ja hoor, wat we al dachten, een rondje met daaromheen blaadjes. Maar eigenlijk weten ze wel dat bloemen er ook heel anders uit kunnen zien maar dat grassen en weegbree ook bloeien was toch wel een nieuw weetje.

De opdracht is om vanaf het bruggetje een bepaald stuk te lopen en zoveel mogelijk verschillende bloemen te tellen. Nog een hele opgave. Niet alle gele bloemen zijn boterbloemen. Die korte gele met het blad dat op een gespreid handje lijkt, is toch echt vijfvingerkruid. Er worden toch nog veel soorten ontdekt tussen het groen. O.a gele klaver, witte klaver, rode klaver, valeriaan, hondsdrif, grassen, weegbree, wikke, boterbloem, madeliefje, smeerwortel. Sommige kinderen vertellen trots dat ze wel er wel 23 hebben geteld. Op het pad komen we nog een merkwaardig bruin hoopje tegen met allemaal kersenpitten erin. Het lijkt helemaal niet op vogelpoep maar zou het toch van een spreeuw zijn?

Met een al wat geofend oog gaan we in drie groepjes een stuk verder links en rechts van het pad af met een zoekkaart. Hier komen weer andere soorten voor. We zoeken naar wolfsmelk, die giftige, met dat dikke witte sap erin. Henny vertelt dat ze een keer een stengel afgebeten heeft en nog dagen lang een vervelend prikkelend gevoel in haar mond heeft gehad. Niemand krijgt afbijtnegingen..

Ook zilverschoon zoeken we, weer met gele bloemetjes maar nu met een blad dat op een veer lijkt en er echt zilverkleurig uit ziet. We vinden veel jakobs kruiskruid met de prachtige jacobsvlinder erop. De plant die giftig is voor paarden. Merries leren hun veulens ervan af te blijven.

Na al dat zoeken gaan we even bij elkaar zitten. Hebben de groepjes alle planten gevonden die op de kaart stonden? Nee, jammer genoeg niet. We missen er een aantal die we andere jaren wel vonden.

'Annelie heeft een heel restaurant meegenomen', zegt Melvin. Ik heb een tas met daarin brandnetelthee en muntthee maar Henny heeft ook iets lekkers: toastjes en geitenkaas. 'Wie wil er brandnetelthee?' Tot onze verbazing willen de meeste kinderen gewoon een slokje proberen. Ze weten nu wel dat de brandharen niet meer prikken door het kokend water. Niet zo heel lekker vinden ze. De muntthee, waarin ze zelf ook nog wat blaadjes doen, valt goed in de smaak. Natuurlijk ook omdat er honing inzit. Hij gaat helemaal op. En dan de toastjes. Wil je een bloot toastje, eentje met geitenkaas of een met geitenkaas en een zorgvuldig gewassen rode klaverbloem erop? Veel kinderen willen er wel een met zo'n bloem, die geeft net een beetje meer pit en een lekkere bite!

Het is warm geworden, we gaan het struikgewas in en banen ons een weg langs brandnetels en meidoornentakken, stappen over boomstammen en wrijven ons in met gekneusd blad van weegbree en hondsdrif. Een handje grond over de blaren helpt ook goed.

Tijd voor een spelletje. De tikker (bij) wil de bloemen bestuiven. De bloemen willen graag bestoven worden en daarom mogen ze niet hard weg lopen maar moeten ze een klein stukje van de bij vandaan blijven. Een soort andersom tikkertje. Aan het eind vragen we wie er getikt/bestoven is. Die leeft voort!

Nu komt er een echt leuke opdracht. Henny deelt plankjes uit met elastiekjes eromheen. Het is de bedoeling dat de kinderen in dit raampje bloemen weven. Iedereen doet dit op zijn eigen manier en het resultaat is prachtig, er zitten echt juweeltjes bij.

We moeten weer terug naar de ouders. Het was weer een heerlijke tocht. Al onze zintuigen zijn verzadigd: het gekwinkeleer van de vogels, alle geuren in de natuur en de smaaksensatie natuurlijk!

Tot de volgende keer, Annelie